

Medlem maa huffe vel paa, at til en ny Lov hører ikke alene, at Rigsdagens to Afdelinger blive enige, men at dertil hører ogsaa, at Regeringen er enig med Rigsdagens to Afdelinger, et Moment, som man jo ikke helt maa glemme. Men, som sagt, det ere vi enige om, at ved ny Lovgivning kunne vi foretage, hvilken Forandring, det skal være, i det her bestaaende Forhold. Men det, her er Spørgsmaal om, er udelukkende dette, om Rigsdagens to Ting ved at blive enige derom paa Finansloven kunne træffe en Omordning af det bestaaende Retsforhold med Hensyn til Privilegierne, uden at Regeringen er enig deri. Nu sagde det ærede Medlem, at det kun er en midlertidig Ordning, som man vil foretage. Ja, hvem borger mig for, at den er midlertidig? Det ærede Medlem, som er Jurist, vil vist give mig Ret i, at kan man træffe en midlertidig Ordning, kan man ogsaa træffe en endelig, og kan man ikke træffe en endelig, kan man heller ikke træffe en midlertidig Ordning. Det turde være temmelig klart, og saa kan det ikke nytte, at man siger, at dette er en midlertidig Ordning, det hjælper os ikke det mindste ud over det. Men som sagt, det eneste Spørgsmaal, der foreligger, er dette, om Rigsdagen er berettiget til at omordne denne Sag gennem en Bevilling paa Finansloven, og det er et Spørgsmaal, som jeg paa Regeringens Vegne maa besvare benægtende, Rigsdagen har ingen Ret i saa Henseende. Nu sagde det ærede Medlem, at hele Verden forlængst har været enig om, at „Berlingske Tidende“ skulde svare en Afgift, men det er slet ikke saaledes. Der var i 1870—71 et Forsøg paa gennem en ny Lovgivning at ordne denne Sag paa anden Maade, end den hidtil har været ordnet. Man vilde den Gang gaa den korrekte Vej, men Forsøget mislykkedes fuldstændig, og det var ikke Regeringens Skyld, det var Folketingets Skyld, da det stiftede Standpunkt fra den ene Samling til den anden. Under disse Forhandlinger var der ganske vist Tale om at tage en Afgift af „Berlingske Tidende“, men da det nu var klart, at dette Forsøg var mislykket, saa udfærdigede Regeringen den 2den Januar 1875 en Bevilling for Kammerherreinde Berling til at udgive „Berlingske Tidende“ uden at paalægge Privilegiehaveren nogen Afgift. Hvad kan det saa nytte at sige, at Verden hele Tiden har været enig om, at „Berlingske Tidende“ skulde svare Afgift, thi det har man slet ikke. Det stete den 2den Januar 1875, og der blev ikke gjort nogen som helst Indvending derimod fra Rigsdagens Side. Det er en helt ny Opfindelse, naar man nu siger, at

man gennem Finansloven kan ændre dette Forhold, og det forbyr mig saa meget mere, at det finder Medhold hos det ærede Medlem, som det ærede Medlem ganske vist er velbetændt med, at „Berlingske Tidende“s Stilling ikke er afhængig alene af Privilegiet, men tillige er afhængig af en Række Love, som foreskrive, at visse Betændtgørelser netop skulle finde Sted i „Berlingske Tidende“. Vi kunne derfor lade være at udstede det Privilegium, og „Berlingske Tidende“ kan lade være at tage dette Privilegium, og endda kan den vedblive at leve paa den Retsstilstand, som disse specielle Love grunde for den, i alle Tilfælde, saa længe indtil vi blive enige om at forandre disse Love.

Det var jo det ærede Medlem meget magtpaaliggende at saa at vide, hvad jeg har i Sinde at gøre. Det har jeg ikke nogen Opfordring til at svare paa. Sagen er jo nemlig den, at jeg har ingen Opfordring til at sige, hvad jeg har i Sinde at gøre; ud over dette maa jeg dog tilføje, som jeg allerede har sagt, at naar der bliver udfærdiget et Privilegium for „Berlingske Tidende“, skal der blive taget saadanne Forbehold, at det staar frit gennem en ny Lov at træffe en anden Ordning med Hensyn til de offentlige Betændtgørelser. Det har jeg sagt, ud over dette har jeg, som sagt, ingen Opfordring til at indlade mig paa en Besvarelse af det Spørgsmaal, som jo blot vilde lede til, at det ærede Medlem fik noget at kritisere i saa Henseende, og jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlems Kritik vilde blive endogsaa temmelig haard imod mig, saa derfor ved jeg ikke, hvorfor jeg skulde imødetomme hans Videbegærlighed.

Finansministeren (Lüttichau): Jeg vil tillade mig at sige fast, at der fra flere og det formaaende Sider i det høje Ting er faldet Udtalelser, som gif i den Retning, at det var ønskeligt paa den foreliggende Finanslov at tilvejebringe en bedre Balance mellem Indtægter og Udgifter. Det ærede 4de kongevalgte Medlem (Steffensen) har nærmere motiveret denne sin Anskuelse, og det samme er slet fra en anden Side, fra det ærede 3dje Medlem for 7de Kreds (Madsen-Nygdal) som specielt ogsaa pegede paa det ønskelige i at gaa ind i Finansaaret med en god Kassebeholdning og, saaledes forstod jeg ham, ogsaa at gaa ud af Finansaaret med en god Kassebeholdning, særlig fremhævede han, af Hensyn til den Skolelov, som er til Behandling i Rigsdagen, for Djebliffet i dette Ting, og som vil stille betydelige finanstelle Krav. Det er vel saa, at disse Ud-